

TONG { RIEM II

overgebleven gedichten

KAMIEL CHOI

Idylle

... zinnen over welke poëzie poëzie mag heten
ze kan regels volgen, of regels vergeten
want voorlopige woorden struikelen over stoelpoten
als ze pogen de wereld na te dansen
op gladgeknoeide vloeren, kort voor sluitingstijd
woorden met een badmuts tegen de onzekerheid
met bange dromen dat ze moeten herkansen
hoe ijdel is hun vrezen, en dat van hun baas
die boos manke verzen maakt, een dwaas
die de strijd voert tegen de verhaasting maar
wat zegt een wolfspan van toverwoorden
die rollen van dikke drinkende tongen nog
tegen een scrollend facebookpubliek
en hoe lijden wij, dichters, wanneer ze ons liken
de macht van het woord is enkel nog de macht
van het zegel, en het zegel verdekt
maar wat malen wij daarom, wij opvrijers
van harige taal, wij dienaren van forsere krachten
wij hamerslagen van Baal, foeterende verlichters
zonder zandgronden onder ons verhemelte
wat is voornaam in een werolt zonder graal
wat is voornaam in openschuivende tijden
dat we van onze tongen onderzeeërs maken
en torpedo's klakken naar het oppervlak
klak-klak
waar de meerminnen zijn verdreven en
hun stemmen wegsterven omdat alles verbleekt
en verzuurt, tegen de vijanden van het durende
die hun vliedendheid stutten met replica's
en de aarde met hun traagheid verzwageren

strijden wij om aanlegplaatsen voor de
schaduw van ons nageslacht, en roeren
de grote woordentrom, wij grondelozen
die leven in de branding van een langgerekte
verliefdheid, wij vrijen, met tweestemmig luim
onder onze kruinen, rijmen wij ver achter het
wereldtoneel van de dwaze zelfverpletteraars
en snijden de gordijnen open met vlijmscherpe leestekens.

*ik lijd, ik ben niet dadig
ik verafstand de genade*

Leen mij uw stem, o blinde
zanger, opdat ik sloop kan gaan
naar de bron van mijn beminde

ideeën, die ik ooit zag ontstaan
veraf van deze kusten, in dromen
die nu oud zijn en grijs als de maan

ik begeer al, wat me is ontnomen
dus ik moet uitvaren, en wat ik vind
aanvaarden – ik zal niet ontkomen

leen mij de hoop, dat ik met de wind
zal proesten die bolslaat in mijn zeilen
en de dagen lengen als mijn reis begint

laat niet langer het ogenblik verwijlen
o zanger, maar de breukige waarheid
waar ik aldoor heen moet ijlen

berg mij, daar waar de nacht gedijt
in zee, als een vis onder de vissen
een stroming die met de vissen lijdt

want ik eiland mijn belevissen
en schrijf mijn ideeën op in het zand
voor drenkelingen, die ze vermisen

want ik zal voet zetten in het land
van mnemosyne waar ik zing
met de muzes aan mijn hand

dichter, als ik de zeeën bedwing
zal ik denken aan de beminde
ideeën die me leidden toen ik ging

dus leen mij nu uw stem, o blinde
dichter, opdat ik me kan laven aan
de ideeënbron en als eensgezinde

rusten kan, lachend naar de maan
dus leen mij uw stem, o blinde
zanger, opdat ik sloop kan gaan

*Worum sich die Angst ängstet, ist das In-der-Welt-sein selbst -
Heidegger.*

ik ben de grote hypochonder:
ik groei mijn liefste angsten aan

mijn verbeelding is een schimmelende voorraadkast
het woekert poliepen uit mijn dij, die doornig standhouden
iedere glimlach is een belofte van electrocutie

want ik ken jullie wel: jullie komen mijn tongriem doorsnijden
en een lamme tong verdicht de leut niet deutend, weet een kind

maar wat is mij aan de angst gelegen als het waarheidt in de
schemering,

aan de erecties die ons zullen aflossen, die de wereld
zullen ontsieren tot Oz

aan de rilgeesten die langeweilen bij het
aanbreken van de grote middag

soms is angst de toonsoort van thuiskomst
gejank van de wilde honden als ze een nederzetting ruiken

blijf de magie van je verbeelding trouw, vouw

je angsten als gemalen muskaat in de plooiën van de kranten
als je schrikschippert door de bezette stad
boogneukt in een dependance

loeihard straffen de omgewanden onze bluf, hun komst
zet regeleindes weg, onze stokvistongen
zuigt het vacuüm, de angstende angst wordt altijd afgezonken

volgens het protocol

schraaltalige neuzelaars ontgaat dat maar wie wil hier nog
de dompteur zijn van zijn eigen spleen we kijken er baards
tegenaan

lustgameten roedelen jachtig over de naakte toendra
van de angst

er groeit mij nog eens een toverstaf aan die alle
referenties verhekst

inkerkert in het ijs dat eeuwig is

ongenummerd gedicht

daar staat hij, een afgematte mens, die zijn glimlach te vaak heeft omgekeerd

we observeren hoe hij in zijn dode letter stapt waar het niet ruikt naar angst

hij schrijft zichzelf voorlopige verhalen die hij dan als een zomerdeken over zijn hoofd trekt

oploskoffie weerlegt niet zijn doodsdrift en hij zou willen dat hij met een plamuurmes kon schrijven

hij ervaart de zin niet meer van de hobbelpaarden die in de speeltuin in zijn buurt staan opgesteld

of van de brievenbussen. hij wiegt zich aan de routine van de anderen en zo neukt hij ook - geen man maar een knipoog

eens per maand stofzuigt hij en dan verdwijnen ook de verhalen bij het oud papier

op de dagen dat zijn vriendin ongesteld zou zijn maakt hij maanlandingen en viert hij het tij in zijn badkuip want daar is hij zoals hij uit zijn moeder kwam

hij ziet gezichten in de patronen op de badkamertegels en verdrinkt zijn zaad in bad

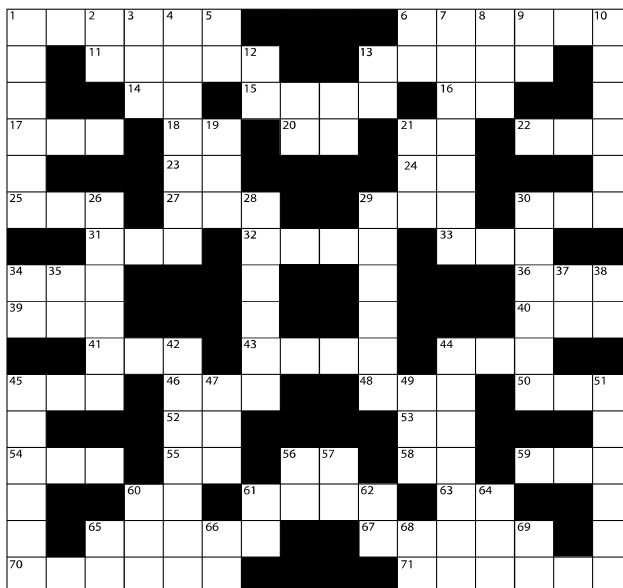
dan wordt hij gevoed, of zo ervaart hij dat

pact

(horizontaal)

(vertikaal)

1.	je at altijd van die haribo banaantjes	1.	dat ik ook eens kan zien wie je bent
6.	ik hoorde dat je gaat promoveren	2.	als er geen snoepgoed meer is
11.	ik zit met al mijn obsessies	3.	ja we kunnen samenwerken
	vastgenageld	4.	als je belooft dat je niet zo hard fietst
13.	aan de kozijnen van je huis		
14.	verwacht van mij geen vernieuwing	5.	dan laat ik je zien hoe we moeten
15.	maar we kunnen samenwerken	6.	verkruimelen
16.	zo droom ik over je, dat je verandert	7.	dan laat jij me zien hoe we blind
17.	van geslacht	8.	kunnen blijven en zacht

□□ □□ □□□□ □□□□ □□□

echt

kijk, ik steiger je mijn vrijheid in
we geven elkaar wat ringen voor de sier

op Valentijnsdag schrijf ik een Engels gedicht voor je
dat je in ons tijdelijke huis op de muur plakt

en deelt. Ik spreek van het blozen van een belofte
denkend aan de frambozen die ik vroeger zag in je wangen

want we blijven onbevangen, af en toe mag ik fantaseren
dat je me bent afgepakt, af en toe trap ik jou het bed uit
om met mijn hand over de warme plek te kunnen wrijven

je zit met je computer bijna naast me en hoort mijn
ademhaling, dus ik wil een afspraak
met je maken, waar we dan allebei verwachtingen aan
vastplakken

ik loop te snel voor je maar je zegt:
I like the idea that you are a poet!

dat is het: jij kent me in het echt

waar de woorden kreuken
om ons lijf, bevrijd
van waarde

filosofen is leren sterven, zegt Plato,
het is liefde voor de wijsheid die terugkeert
tot de verwondering en ziet
dat het goed is

dus filosofen is wijsheid
die zichzelf in de reet neukt, vraag je

nee, dat is niet hetzelfde

al weten we niet of de anatomie van de wijsheid
dit uitsluit

poëtica

ik neem de woorden en de pruiken mee

ik doe geen dwangbuis aan
ik doe niet alsof Neruda in mijn kamer staat

maar zet een raam open en de nimfen vliegen naar binnen
ik hijs zevenmeersterren in de ielblauwe lucht en smeer de
daken in met glazuur

dan zet ik verminkte vogels vleugels aan tot ik word begrepen
op een diepte waar men elkaar nog mag ontmoeten

want de verronding is in volle gang: alles leest als een wake
van de kormazetters, van de grafrovers, die stampij maken in
de steegjes waar het moet ruiken naar ons bloed

eindeloos keurig wis ik regels als deze
want iedere taaloperatie verlangt een dosis anesthesie
ik hang de vondsten op met rubberpolsen
aan hoge wolken

het ding zelf

wil je *the thing itself* zeg je? een must
voor in de catalogus? goed dan: nummer 4273

hangend tussen al die andere *things themselves*
blijft nummer 4273 op onverklaarbare wijze intrigeren

je zult versteld staan hoe nummer 4273 speelt
met betekenis en met de vraag wat is kunst

je houdt een verontwaardigd betoog over het gebrek
aan esthetica, en je doet dit aan de hand van nummer 4273

de referentie went en het wordt een pincode: 4273
anders is je kans verkeken op *things themselves*

je rust niet voor je hem bezit, dat is psychologie
ik zal hem voor je inpakken, nummer 4273

Neuk me een visioen, ik wil
het niet meer met de voor-
geschreven dromen doen

Blijf me voor in tijden
van vertwijfeling, dans
met scheve slagen op mijn buik

Toog me op, komaan, we gaan
voor het zwart nog dansen
in het kransende tegenlicht

Lig dwars aan mijn ribben-
kast en zing zacht, dat
de vrijheid om ons navelt

en laat ons vergezichten worden
in het sterflicht

*glijdgel. geleid en geil. eetbaar, dat wel, maar niet zo goed als
kwijl*

ruk me naar boven je eenvoud
in jij tovenaarsdochter, slaap
met mijn lenige overmoed en
vergeet wat niet gezegd mag worden
alles wat ik versta zet ik om in gebaren
om in naaktslakken die kruipen over
je buik, trager dan mijn naam

want ik ben een magiër, dus verlaat
je op me, blijf vallen, ik kook
dikke stoom en luister naar de
minne van de afgrond, ik vouw
je rondheid steeds weer in haakse
begrippen waarop ik kan zeevaren
naar jouw vaderland
want ik liplees je lispelmond
omdat ik eeuwig wil spelen
met vuur totdat de nacht valt
en niets meer verlies is

ik wil je wel
wel ik wil
weet je wel
jij slikt de pil
jij wel
en ik wil, ik
wil wel

droom

ik denk aan reusachtige borsten die langsdrijven op een traagstromende rivier, aan rijen geile ogen langs de kade, aan enthousiast opgerichte leden

hoe goed het is, hoe goed het is, hoe goed het leven is, krijg een kobold

de borsten zwellen op, ik zie tepels glanzen in de middagzon, geslachten ontvouwen zich bij deze zoete aanblik, sommige mannen krullen zich samen tot rukkende wormen in melkige herinnering

maak plaats, krijg de kobold, maak plaats. de kutten komen, de kutten komen eraan

pikken worden in de aanslag gebracht als de reusachtige schaamlippen langs komen drijven. de kobold geeft de richting aan

al het sperma gaat ernaast en vlokt uit in de rivier

geil gillen meid, glijd
met de tijd geheid nijd
tut mir leid, glijd lijdzaam glijd
de tijd is geilend kwijl glijd, mijn stijfheid
beid de tijd meid, gil geil weil
stijl alles geilt op gillend, heil
in je tijl meid, glijd je
billend blij met mij
meid

fucking

land op mijn perineum, virtuoos
met kosmische torsie. pers je borsten aan me vast
en scharnier met mij de natte waanzin in
neuk je zweet in mijn open porieën je orgasme
borstcrawllet over mijn trillende rug; fluister mijn voornaam
met je kut die een doopvont is. Hernoem me iedere keer
opdat ik je niet bezitten kan. laat je leeglopen
in mijn mond, pers je koud tegen mijn lendenen
en val flauw in de holle ruimte achter mijn stem.

het model

Ze is zo dik als een huis
een bloemgordijn waait om haar lendenen
ze zetelt voor de schildersleerlingen, die van haar boezem
studie maken.

Alles is lichaam. Alles is lijn.

Ze vlijdt zich voor de jongensogen die knipperen
als jonge vogelbekjes bij het zien van haar lijf.
Ze tekenen zware lijnen.

De ervarenen trekken zich vantevoren even af
want dan kun je veel scherper kijken

Ze denkt aan
het klikken van de fietsversnellingen bij de stoplichten
en aan de drie muffins bij haar ontbijt die dag

Poëzie is gepekeld erkenning
Macht die taal eist

het maakt niet uit of we oppervlakkig
of diep zinnig aan de wereld lijden

zolang we onze ideeën verkerkeren, kijk

ik ken dus vele supermarkten
en ik weet waar alles staat

laat poëzie – niet noodzakelijkerwijs deze – doordringen in je
wereld

ga zitten. plaats je voeten op koud grind. Denk eens aan de
ogen van het dier, staar in het proces van de zich overmakende
natuur

poëzie is een constructie om je hoofd heen wanneer dat
bewoond wordt door demonen

wanneer je alleen de zwarte monden ziet die zeggen dat alle
verlossing door hen voert

Sluitingstijd

Ik steun mijn hoofd met mijn handen
mijn gesloten ogen druk ik hard tegen de palmen
zodat ik de patronen goed kan volgen
van de draaiende pijlen en sterren

Ik steun mijn hoofd met mijn handen
en word de oude man die ooit dit schreef
een begrafenisganger met een wandelstok
in een oud pak, die naar de vliegen slaat

Het is sluitingstijd. Een hand haalt een doek
over mijn tafel, het bordje CLOSED is omgedraaid
ik ben stokoud, ik kijk op en knipper in de lamp
en besluit mijn uitvaart nog wat uit te stellen

Het is sluitingstijd. Ze sluiten pijpen en slangen aan
op mijn organen en de oude man begint te neuriën
als men hem opent en begint te oogsten neuriet hij
ondenkbaar mooie muziek

Mijn hoofd veert op van mijn handen
de oude man staat te lachen op grote afstand
als ik terugloop ligt de stad lag vol dode duiven
en stervende

jezelf de woorden genoeg zijn
dat is de kunst, daar zeg ik het weer
dichten is goede sex, en goede wijn
en de fakkel in al dat geanalyseer

*O poeta é um fingidor.
Finge tão completamente
Que chega a fingir que é dor
A dor que deveras sente.*

Lezer, ik bied je hier mijn lijden aan
dus kuis me met een complimentje
opdat ik kan schuilen in je fantasie

(hang jezelf nooit op aan een typelint
je hals wordt er zo blauw van)

rijd met mij in uw hoofd op de linkerstrook
langs de stippellijn, vergeet de flitsers want
je kofferbak zit vol kentekenplaten en we moeten
vaart maken: rijd in de trechter van de vangrails
want daar ga ik, voordat jouw licht zal dimmen
de dingen een laatste ode zingen, ik ga alles recyclen
met zo'n onthechte glimlach als de vrouw bij pomp 12

als je doorrijdt zeg ik tegen jouw knikkend hoofd dat ik een
elektrisch landschap ben, dat is gestanst op een weefsel

ik zeg dat dit mijn stijl is en mijn merk
een logo dat over de Autobahn raast

en dat alles nep is

"Je n'ai qu'une langue, et ce n'est pas la mienne"

Zo is de taal een gangenstelsel en iedere gang loopt dood, want hij leidt alleen naar nieuwe gangen

en daar dansen de dichters,
en daar kruipen de gelovigen

en dat is onze humaniteit. je wordt er duizelig van, je kan niet ontkomen. Niet in deze metafoor.

berceuse

knijp die klaarkomenergie af

laat je verlauwen in een kussenhuis zonder jacht en zonder nijd

denk hoe je leert flauw te vallen, spaar je gebit
voor wanneer je een knaagdier wordt, in het jaar
van de knaagdieren.

Verdeel je halfslaap tussen de aanwezige
en de aangewezene.

Stop met moeilijk doen, borstel je spieren lam.

Wikkel je in de lakens wanneer de zon laag staat,
verzin je hartslag om tot een ritme
waarin je rusten kunt

samenzwering

alles zweert hier met alles samen
de koffiedrinkers
achter de ramen, de wind die de luifels optilt
de bomen die naakt staan te wachten op de zon,
het warme asfalt
de schuin ingeparkeerde auto met draaiende motor
de letterzetter van de reclame
de man die op de grond spuugt en zuigt aan zijn sigaret
de mobiele telefoons,
alles wat op mijn scherm staat,
de hele productieketen
de steppende kinderen met hun mondkapjes voor

de weergaloze taal zelf,
de geesten van de mensen hier
alles zweert met alles samen
alles is een punt op een glad oppervlak
dat niemand in elkaar kan vouwen

de vogels krijsen bij een graf dat het mijne niet is

aan de zijlijn kijk ik

voor de miljoenste keer: hier staat het gewoon

dit kan een ding zijn, of geluid

als we wandelen staan de ogen in een boog om ons heen
mensen springen op als veren of kikkers om ons beter te
kunnen zien

ze geven applaus met tussenpozen opdat het gevaar van een
blik vergruist.

poëzie is

handel in effecten

je wordt er rijk van, potentieel

als je goed mikt en je soundbites achter de ogen terecht

komen daar, waar ze verpletterend zijn

en, dichter, schilder je ladders onzichtbaar

poëzie is opgewarmd gelul voor wanneer iemand ondertitels
nodig heeft

als hij naar muziek luistert

de vogels krijsen bij een graf dat het mijne niet is

hun poëzie is absurd genoeg: vogels geven vogels geen applaus

voor mijn kind

ik tel op jouw vingers en vraag welke kleur je speelgoed heeft

het tellen heeft haar oorsprong hier, ik knutsel aan jouw oudste verhaal, jouw mythologie, hoe het woord oorsprong voor jou gaat klinken

het houdt me bij elkaar, de buikigheid van jouw lachen later de betekenis die je gaat voelen wanneer er iemand naar je kijkt

ik luister naar de tekenfilms die jij bekijkt in de andere kamer naar het ritme van je ademhaling als je droomt over _____

als jouw woorden de mijne gaan toedekken en ik onder mijn deken de tijd dood tussen mijn pillen

dan gaan we samen klanken uitstoten en teruguit evolveren, over paden die zijn dichtgegroeid

je zult bijvoorbeeld schrijven dat mijn oorschelpen, dat die doorzichtig zijn en broos als oud koraal

of dat er vriendelijke rupsen wonen in mijn tandeloze mond, en de aswolk in mijn ogen het gevolg is van een vulkaanuitbarsting

dan vraag jij me welke kleur de wereld heeft, en ik tel dat op jouw vingers

wordt vannacht de poëzie voor dood verklaard

~~dan~~

kroont men morgen eenoog koning op de stippellijn

wordt vannacht de poëzie voor dood verklaard

~~dan~~

schalt er bargoens door de straten, die slechts straten
zijn

~~dan~~

lijdt men zonder ambitie en troost elkaar met
brandewijn
lalt men protocollen en statuten in harde schelpenoren
vrijt men zwijgend, omdat ieder iets anders wil horen
valt men koud en stom in elkaars ongevoelde pijn

wordt vannacht de poëzie voor dood verklaard

~~dan~~

regeren wit van de macht de woorden, die slechts
woorden zijn.

Aan het meisje met je mooie smaragden ogen en de beugel op
je tanden en je lelijke hoofddoek achter me aan de kassa bij de
Albert Heijn,

jouw ogen borgen ooit een man een belofte
van engelachtigheid en voeten die nooit zweten

ik schrijf in mijn hoofd aan de metafysica van jouw ogen,
de metafysica van ideale stralers

je strubbelt tegen het woordlicht maar ik ga door
want ik ben gevelde door de poëtische griep

je blik wiekt lagen in de tijd, ik onderga en ontberg en draai
dan een moe hoofd in jouw richting en kijk je kort aan

de macht doortrekt dit alles als aderen de organismen

aan de macht straft ons licht
kijk, ik ben iets op het spoor

maar ginds stommelen al de horigen
over de binnenzijde van hun ronde spiegel
ginds vlerken ongelezen zielen vuur
ginds kapen ze onze zwarte gaten

ik ruik de oerwil maar de taal is te hitsig
er is een folie dat kleeft aan alles wat ik zeg
en er wachten geen meisjes met smaragden ogen
achter ons aan de kassa als we doodgaan

In een waterdruppel vinden meer berekeningen plaats
per seconde
dan op een computerchip
wat ons echter nooit tevreden
heeft kunnen stellen

is het resultaat:

een waterdrup

p
e
l

dichten is programmeren in wartaal
terwijl we weten dat die wraak gaat nemen
poëzie was ooit polemiekt tegen de vergankelijkheid
doen alsof de taal zelf een bewustzijn was

beslissen wie er diep genoeg was voor het oppervlak en
wie niet verdwalen kon als het lijden zich aankondigde
wie er dansen moest aan de kettingen van de muziek

en wie er zweeg en een stamcel wilde zijn,
die zijn grilligheden en draakstekerijen
doet ontvlammen in dronken lezersogen,
of waarheden in magere alineas wil ontzwingen

dichten is koketteren met voorlopigheid
menigvuldig jongleren met soelaas
vrijgevig verlinken van qualia
naar waar de magiër zijn hoofdknik wijst

het oergoede onder alle gedoe ontwoeten
krakelen in de nabijheid van de bron
opdat haar geluid ons onthouden blijft
gedragen op de echo van lettergrepen

aanheffelijk stotteren wat begraven ligt
tussen de golflengtes, waar versterving
karakter krijgt, ezels opzadelen en met
een zwerm seismische metaforen over
toendra's razen, moeizaam maar lichtgevend

poëzie is al dit en meer

poëzie is het pashokje voor nieuwe meningen

ik moet meer verbuiken, met zwaardere kalibers
de wind door mijn oren blazen, overvol worden
van jaloezie jegens mezelf, van lachen met de losgeslagen
tijd, met spierpijnen of een trillend oog, alle lust lovend
ik moet opgezwollener, de onholle daden uithoren
krolser mijn klauwen in de molm slaan, weer opstaan
wanneer ik mij heb afgestoten, in hoge bomen klimmen
maar niet verzeren in nauwe geulen, niet verstakkeren
want straks laat ik de bolste zonnen op, en leer ik jou wat
kleuren zijn

scroll naar beneden, waar je leven zich afspeelt

hier zit ik achter, verwacht echter niet
dat ik het niet verwerpen zal. Mijn symbolen
lopen uit de pas, ik marcheer met deserteurs door een moeras

hier zit ik achter, verwacht dat we onzichtbaar blijven voor
elkaar: mijn verlangen, jouw fantasie

mijn grimas kwam al voor in hiëroglyphen, en die van jou
is ook niet anders

hier zit ik achter, ik bouw in de holte tussen ons een hiërarchie
van leven en schrijven

jouw leven is porno

zo worden de dingen hier wordt voorgesteld
jij zit beneden en ik trek de schaaft over mijn huid, ik snipper
mijn ledig geluk in jouw opengesperde mond.

jij vraagt je af waarom je deze viezigheid hebt gekocht

maar voel je dan niet dat je hier wordt opgetild?

dit is jouw vrijheid, die mijn vrijheid omheint

alles is kosmisch voor de jonge dichter
ga je bij hem koffie drinken begint hij over
hoe we zijn doorschienen met hetzelfde licht
hij kan er niet over ophouden, terwijl je honger hebt
en dorst, blijft hij bezig over het algemene dat alle relaties

omvat, over het diepst van de ziel, tot je zo gek wordt
van de honger dat je hem aan zijn stoel vastbindt
en hem knevelt met een lap bijzonderheid om vervolgens

zijn koelkast leeg te eten: radijs, komkommers, ananas, Turkse
yoghurt, vanillevla, cherrytomaten, een kwartelei, mayonaise,
augurken, mosterd, roggebrood, lenteui, mierikswortelsaus

bewustzijn is de herinnering van zijn eigen nabijheid

De grootmeester neemt zijn zetten terug
weloverwogen roept hij zijn pionnen tot zich
en de paarden in de stal.

De omgekeerde rochade haalt de koning terug, zijn dame is
weer ongeslagen.

En passant verschijnen de stukken van de tegenstander op het
bord.

De glimlach van de grootmeester is een lichte schaal
hij is oud en wordt steeds helderder.

Dan trekt hij zich terug in het stille domein
voor de eerste zet.

Ik ben jouw demon
de schepper van jouw ellende

Jij houdt me voor een verschijning
een schakelfout in jouw hersenen

Maar wees gewaarschuwd:

Niettegenstaande het feit
dat ik wellicht ooit zo begon

Zul je niet uit kunnen sluiten

Dat niet jij mij
maar ik jou verzon

*De oersoep werd ongelukkig na zich te hebben
getransformeerd tot taaldier.*

Een oud stel, ze ruiken naar elkaar, heeft jouw tafel
gereserveerd. Je hebt gezegd wat je te zeggen had
maar je kon ze niet tegenhouden. De messen
en vorken liggen klaar, van de servetten zijn
hoedjes gevouwen. Ik wil met het tafellaken over mijn kop
de ondoden verjagen.

Er staat een leuk muziekje op. Tijd wordt
aangezwengeld. Ik voel me ziek en het zweert
aan mijn kaken. Pis verzamelt zich in mijn blaas.
Mijn ogen prikken. Ik nies niet. Wat doe je hier had je
me gevraagd. Het muziekje loopt vast.
De dood neemt bezit van mijn vingertoppen.
Schrijven is een lullige manier om te sterven.

Ik bouw paden langs hun monden. Mijn toorn is eerlijkheid.

Ik beveel mezelf tot de waanzin
tot de tegenstrijd die nooit verlost

Jouw tafel is gereserveerd, de glazen worden volgegoten
een stervende raaf kakt op het tafelkleed
waar men elkaar gaat begraven

we liepen nachtenlang langs smalle straten
hielden nergens halt, bang om weggestuurd te worden
we waren niet welkom achter de ramen
maar likten het gelige schijnsel op

we haatten afhankelijkheid van andere mensen
liever nog zouden we verrekken langs de straat
en ooit doodgaan van de honger

we vroegen nergens om hulp in de mechanische wereld die we
op afstand wilden houden, we bevonden ons in de marge,
moesten ons om onze eigen onzichtbaarheid bekommeren, die
ons op de verkeerde momenten in de steek liet.

mensen waren het gevaarlijkst, want ze konden ons verleiden
hun bemoeizucht zou ons overleveren aan vreemde machten
die ons zouden redden

Moloch whose breast is a cannibal dynamo!

Dit is het graf van de dode dichter
dit is de plek waar hij de nacht en zijn beeldspraak doorhaalt
hij ademt niet meer en het spreekwoordelijke licht is uit zijn
ogen maar dat dondert niet, hij ligt hier en weigert
het witte licht, dat hem onzichtbaar maakt.

De Straßenbahn zwenkt door de straten bij dag
een man met een fles bier brengt een ode
aan de stad, ik had net gelezen dat openbare
dronkenschap verboden is maar dat dondert
niet en het meisje met de open knieën
glimlacht.

Daar, in die scène, bevond ik mij dus vandaag.
Een scène die zonder mij niet had bestaan
en die nu allang bedolven is onder andere.

Ik leef in een bibliotheek waar ik de weg niet weet
als een knaagdier dat zijn warmte zoekt kruip ik achter
Goethe

*misschien ben ik uw tijdgenoot
misschien ben ik al langer dood*

ik draag mijn droom op aan jouw dageraad
maar ik heb me vergist. Ik kan zo diep niet graven

voordat ik weer ga voelen hoe gigantisch alles is
maak ik mijn rits open en pis

WWW

we pitchen onze shit
en ontlichamen elkaar

deernis is geweven: scroll door de dode zee
speel! Wee wee wee

slink je vingers, waar in de wereld is alles effect
waar het niets nietst nee ! Nee ! Wee wee wee

verzet heeft geen zin, je doet meeër dan mee want taal is ~~een-
deel van~~ de idee

ik zie een patroon, **wee wee wee**

zie mijn stijl is vliegengerzoem alles is plug and play, en wee
diegene die zich verhaast, wee wee wee

revolte & lover

waar het niets vingert of nietst of alletwee
je graaft de baker van je af. Wee wee wee

een vleug tijd doorschiet je evenwicht
grootklompig verloopt zich axolotl in je holte

reload

O-o way no pain goes away, I am your life
I am the truth, and I am the way way way

Speel! Roffel je trom op gore wolken
houd je vrienden op papieren akkers vast,

wandel op de holle rug van mijn taal-high
op de brug over de afgrondige dood

wandel in de regen en kijk mee:
paraplu's bollen op als billen

wandel mee en speel! Verstop je in het licht
because it is true what **they** say
il n'y a pas de hors- wee wee wee

*Er moet iets staan. Het lege blad
is het eerste geweld.*

zie mij, onzalig heerser in dit imperatief
afstand eisen

tot de woorden en mijn lezers
ik vind de taal opnieuw uit. Dicht erin
en fluit / de vogels na. Hoor mij erin,
onzalige diender, de toon aanslaan

ecce

Iedereen kent van die piano's die uit zichzelf spelen
omdat er een motor is ingebouwd die de toetsen aanstuurt
waardoor het instrument een soort draaiorgel wordt
er staat alleen niemand met een centenbak naast
zo'n piano vond ik als kind fascinerend. Je hoorde niet eens
het geruis van de motor. Wat er weerklonk was gewoon
muziek: de Radetzkymars of iets van Mozart. Meestal was het
Mozart. Muziek was orde en volgorde, er kwam geen mens aan
te pas.

Tegenwoordig kan men ditzelfde ook met een schrijfmachine
doen, een toetsenbord dat uit zichzelf beweegt, en de mens
overbodig maakt. We mogen hem er nog wel bijdenken, maar
dat is slechts nostalgie. Dit gedicht is wellicht op zo'n
toetsenbord geschreven. Je weet het niet.

Jij weet het niet.

Ik weet het wel, maar ik zeg het niet.

hoor-tekst

je zoekt naar een dood punt voorbij de taal
een broedplaats, een oerbeeld, een tonen
je benijdt het zingen van de nachtegaal
het liefst zou je zelf in de bomen willen wonen

maar de woorden moeten blijven openbreken
en klanken en vormen schieten in je schoot
er is geen nest voorbij de woekering van taal en teken
geen hoor-tekst, maar de metafoor van warmtedood

Wees gelukkig
dit is een bevel
wees gelukkig
al ziet het in je hoofd

wees gelukkig

baloor je hielen helling
op, helling af

je wordt nog vertaald in het Chinees en voorgedragen in een
groezige bar
door Chinese studenten die de woorden, jouw verchineeste
woorden, harder schreeuwen dan de muziek

wees gelukkig

de zomer klapproost aardsgewijs mooi! Mooi!
In je kop broeit het zuur, sterftalen worden voorgelezen
dikkoppen schenken je bij, wees gelukkig
je teerwil ligt in fractalen en herhaalt mijn klevend woord angst

we drinken thee midden in de nacht

wees gelukkig

denk aan de functionaliteit van alles
een servetring of een kartelschaar kunnen je verleiden
ik houd een nachtwake met mijn onverdoofde schuld bij een
tikkende klok
wat is het wezen van geluk. Zie je mij? Mijn scherm mijn
magere vingers de nacht en de dood?

wees gelukkig

Middernacht. Ik haper niet meer. Als proces
is leven en sterven dezelfde bezigheid. Als schouwspel echter,
kunnen ze verschillender niet zijn

wees gelukkig

Tien over twaalf. Alle reflectie is pissen in de zee. Je gezicht is
in de lucht geprikt, ik ga onder.

Wees gelukkig

Half een. De dood is een analfabeet.

Wees gelukkig

de zon

De zon is een machine.
Hij spuit dagelijks gloeiend hete honing
in alle richtingen. Wij mensen interpreteren
die honing als licht.

Met enige uitzondering:
er zijn volkeren die met opengesperde
mond, hun tongen zijn zo breed als bladeren,
wachten op de honing. Zij brengen offers
aan de zon en brouwen honingbier,
zij zingen liederen voor de honingzon,
zij zijn gelukkig.

Berlijn

Vanmorgen weer in de S-Bahn. Een sjofele man liet zijn hond water drinken uit een plastic fles.

Ik lees in een achtergelaten Berliner Kurier over een dodelijke hittegolf in Arizona. Bergwandelaars werden dood gevonden. Watergebrek.

De sjofele man verkocht een daklozenkrant, de Motz of de Straßenfeger. En hij sprak tegen zijn hond. Hij zei “buiten geef ik je straks water, hierbinnen maken we alles nat.”

De witte bulldog had tepels zoals het beroemde Romeinse beeld, want zo wordt deze stad dagelijks gesticht.

En het mooie is dat het werkt wanneer je erin gelooft.

Ik ga naar een café.
Ik bestel een kop koffie.
Ik kijk naar een kont.
De wereld is rond.

Schmerztabletten.

in antwoord op
jouw woorden die mindere snavels hun plaats wezen
die bewezen dat er sprekers zijn en luisteraars, dat geweld van
jou
dat was de natuurlijke orde
daar rommel je niet mee

in antwoord op
wat jij schreef: ik was angstig en wilde je doorklieven

in antwoord op
geloof me, de afgunst marcheert door mijn gedachten omdat je
alles beter zegt ben ik nu niks maar ik wil niet capituleren, ik
wil geen knieval doen noch smeken om vergiffenis. Ik ben jou
geen antwoord schuldig

in antwoord op
wat jij schreef ga ik plaatsnemen tussen jouw regels want de
taal heeft, in tegenstelling tot de macht, oneindig
veel plaats.

*leven is een adem oefening
een dans van het middenrif*

M.

jij zet zonlicht om in poëzie, je leest teruggetrokken in een kleine boekhandel ik benijd je, zo'n meisje ben jij, vroeger was jij mij een uitweg geweest naar waar de stilte niet dodelijk is terwijl ik peins

over wat er staat en waarom. De krullende objecten en de gespeelde omhelzingen. De woordelijke echo van nabijheid die ik had afgezworen toen ik zo oud was als jij nu. Liefde en de moedertaal leven gescheiden, maar

op goede voet. Op het einde, weet je, wanneer er geen personen meer zijn, zullen ze elkaar weerzien en zingen. Wat kan de taal behuizen en wat niet? En waar woon jij? Gebruik je armleuningen als je met

iemand praat, bid je tijdens het vrijen? Moet het licht uit, en heb je ook zo'n hekel aan het groene lampje van je smartphone die zich ligt op te laden op het nachtkastje?

wat ga je doen in de toekomst, wanneer computers de gedichten maken omdat die dan beter weten hoe je wonden moet openkrabben met beeldspraak? Maar misschien blijft er altijd wel sloperswerk

over of kun je ondergronds, want poëzie is daar nog leren sterven en computers hoeven dat niet te doen, weet je, misschien komt alles dan weer terug, groeien we in overleg

voelsprietten aan, worden de

verhalen weer zichtbaar en wonen de mensen in kleine tenten
waarin ze hun zaklampen laten dansen tot de batterijen leeg
zijn en maken ze rooksignalen met vilten dekens

en keren de poëten terug aan het hoofd van de tafel

ik trek ten strijde tegen wat de volksmond het ego noemt

Welkom in dit gedicht, wat is je vraag?

Ik antwoord op alles wat dreigt met een autoritaire letter.
Een letter met nazaten die schuilen onder de seriefen, voor de
angst in hun hart.

Er zijn patiënten die dan maar hun tanden eruit trekken en hun
mond vullen met zand.

Hun gebaren zijn opgedroogde rivieren, alles aan hen is
overbodig, hun begeerte en hun woede en hun hoop.

Jij kunt je redden, sluip weg in de schaduw.
Verdwin naar buiten en verlies jezelf
in het spel van de macht.

Vereenzelvig je met de dingen in alle richtingen
wees zelf ook een ding.

Hecht je leven aan de woorden.

Vergeet het verhaal dat ze je vertelden.
Leef als het mos tussen de stenen.

Leef een mooie dood.

alles is scène
alles is fataal
fuck de dood
fuck de taallose dood

*O body swayed to music, O brightening glance, How can we
know the dancer from the dance?*

Ode

toen je oor mijn slaapplaats was en we de dood groetten
als een bijkomstigheid met een glimlach zachter dan de
dageraad, toen we onbeholpen met vogelvingers wezen
naar de verhalen waarmee we elkaar voedden

en we deden alsof we nooit zouden vliegen
toen we nog leefden in de echo van verliefdheden
en de klanken voor ons zongen om te versterven
langs de vormen die we aan de dingen gaven

toen we baadden in rivieren zonder diepte
ons ingroeven in de naakte rode aarde omdat
we planetariërs waren, die het leven liefhadden
door zich in zijn natte oorsprong te wentelen

toen we iedere avond bellen bliezen van eros
en onverschrokkenheid en elkaar ontbeeldden
in opgebolde halfslaap, om te dansen op alle
klanken die we elkaar onophoudelijk beloofden

toen we eindeloos zoemden met de dronken
vliegen en je hand zweette in mijn hand want
we deden maar wat en we zeiden maar wat
en de tijd was een knipoog die ons opslokte

toen we huisden voor het aanbreken van alles
in de kruipruimte van het lot, bij kaarslicht
elkaar liefhadden en de dageraad riep da capo
in onze verliefde oren, tot we gingen slapen

toen we aan zee gingen luisteren naar de zee
om haar mee te delen dat de dood een bijkomstigheid is
een fooi die je geeft aan een vriendelijke ober
wanneer alles naar wens was

strand

De aangespoelden hebben nog gezichten
dus onze beschaving ziet zich uitgedaagd

Er worden maskers uitgedeeld, het strand
is een grote geile occupymanifestatie

Nu zijn het geen personen maar profielen
preludes tot een zekere doelmatigheid

Ooit waren ze vertrokken met de smaak
van het beloofde land op hun lippen

Ooit maakten ze grappen over dikke
blanke wijven en iedereen een Mercedes

Ooit schitterden hun zwarte ogen wanneer
ze elkaar vertelden over het paradijs

De aangespoelden brengen onze nacht
met zich mee in hun mensenblik

Er slaan stemmingen door de landen
nieuwslezers kondigen de duisternis aan

Ik sluit de gordijnen en bedenk me:
dan verlaat ik de hut en strandjut naar hun woorden

als JE NIET VAN HIER BENT schrijf je wat je ook schrijft
emigrantenpoëzie
je identiteit is een dansende
zuil en jij bent een parasiet van onze voor
waarden

wij lezen jou de regels voor want
je bent de tijd- genoot
het model voor wie wij anders zijn

op klaarlichte dag wikkelen we je in reukloos plastic
met foliewikkelmachines die we huren van god

eeuwige reiziger je reizigt ons, zo kunnen we niet zwijgen
je bent de tijd- genoot
de eeuwige vreemdeling, de eeuwige –

je bent een tussending en zingt dus van tussendingen

overstaplanden vanwaar
je pijlen schiet in het hart van onze jeugd

je bent een tussenpoos en leeft dus in tussenpozen
je grondt zwarte vlekken waar je komt:
aanstoot en aankomst en de wieg van het kind staat daar
barre-barre-baar

je leeft op de huid van de wereld waar
alles bedoezelt is en bedoeld
in een markt van vreemde talen en wild gedrang

Zelfvertrouwen betekent jezelf graag wantrouwen.

Goed zo jongen, zo klonk het enige compliment dat hij ooit
aanvaardde
uit de mond van de teddybeer, wie anders

Goed zo jongen, beval hij de kleine donkere hoertjes hem te
zeggen
wanneer ze reden op zijn harde lul

Goed zo jongen, las hij zichzelf voor uit de verhalen die hij
voor zichzelf schreef
in slecht verzorgd proza

Goed zo jongen, zei zijn papegaai, de vogel die hem verlossen
moest
maar die stierf aan een voedselvergiftiging

Goed zo jongen, hoorde hij zichzelf prevelen bij opslag en
promotie
terwijl hij ritselde met het cellofaan van een chocolaatje

Goed zo jongen, je hebt de gemeenschap niet veel gekost
je was in dat opzicht een netto plus

Goed zo jongen, er was geld ingezameld om het te beitelen
op zijn graf, goed zo jongen, goed zo, en nog eens goed zo,
voor straf

ik ben de tijdgeest, die schrijft

mijn mededelingen aan de mensheid, aan jullie, aan jou
mijn lippen trechteren een stem die ooit iets stichten wou

treinladingen arbeiders glijden automatisch de stad in
onder schaduwloze bruggen door, met plastic glimlachen
die loslaten in de ruiten. Autoriteit is een stem die door hen
heen spreekt om af te dwingen dat er iets gebeurt, voor hun
persoonlijke ontwikkeling.

een zakgeldverhoging, een cursus mindfulness,
verantwoordelijkheid.

verantwoordelijkheid is een louterende inbeelding

alles is motief, en daar groeit het reddende ook

ik rol me in de tijd en fluister de waarde van het gewezenen in
uitgestorven talen.

Magdalena komt zo langs om te vrijen
ik bedenk haar in het vuur van de dageraad
maak van haar een gevaar

Ik beeld me je in naast me

en we lachen samen over de paradox
aan depressies te lijden vanwege geldzorgen

maar de verzekering betaalt onvoldoende sessies en tijdens die
sessies bij de psycholoog ben je aan het rekenen zoals je altijd
aan het rekenen bent

je loopt rond met een balans in je hoofd omdat je nog niet hebt
ingezien dat die balans op het einde altijd nul bedraagt

ik beeld me je in naast me zodat ik je de handige trucjes kan
laten zien die ik leerde van een monnik,

dat je knoflook eerst moet pletten alvorens het te pellen en dat
je wat citroensap over gesneden fruit kunt sprenkelen zodat dit
niet bruin wordt

en zo sta je naast me en knikt alleen maar, de dagen trekken
voorbij als zwarte vogels in wiens uitgeholde maag ik overleef.

Virtual Reality

Ik ga graag naar de tandarts. In Berlijn zit mijn tandarts in
Wedding

en haar praktijk lijkt op een ruimteschip. Door het raam kun je
de Teufelsberg zien.

Ik hang mijn jas aan de haak achter de deur en ga in de stoel
zitten.

Voor me een stilleven van tangen, boren, wattenstaafjes.
Ik sluit mijn ogen op verzoek en verander in een gelukkig,
doorgekieteld lam.

Er wordt een halve tand verpulverd met een boor maar daar
voel je niks van.

Dan wordt er poëzie voorgedragen. Palatinal, okklusal.

De stemmen van de tandarts en haar mooie assistente Ivana
hangen in de ruimte.

Ik heb mijn ogen nog steeds dicht en bevind me in het
ruimteschip.

Dit is een soort virtual reality stoel. Een belevenis. De tand
wordt opgevuld en met UV gehard.

Ik bijt, zij slijpt mijn tanden bij.

panorama

je roflolt je de moeder over die kapotgrappige zweefteef die haar bakfietskinderen inzeept met groenlinks en tolerantie en met de remsporen van de groene andijviesmoothies om haar grachtengordelbek haar verontwaardiging afreageert op de yogamat en in de intergenerationele praatgroep bij Halina waar ook een gepensioneerde vogelaar komt en een muf ruikende vrouw met een hoofddoek, die laatste was ineens het gesprek van de dag toen een Limburgse chloorkop besloot de politiek in te gaan en zijn pagina ineens honderdduizend vindikleuks had en de spreekkoren kwamen en het land voor klinisch dood verklaard werd door overbetaalde zeveraars van het publieke propagandakanaal waardoor eenzame witte mannen nu hun aangepate schuldcomplexen gaan afreageren in gore steegjes en ranzige bordelen waar de twintigste eeuw nog ligt te kreperen met een onderbetaalde hospies met chlamydia aan het bed, terwijl de rauwe onvrede van de lichtmasten en de minaretten knalt en overal waar je megafoons op kunt installeren en sufgeblowde Nederturken met een wajong zich de pleuris vloggen voor hun geitenneukende sultan Erdoğan, de bilnaad van de Bosporus, en de Gülenkinderen het liefst op de trein zouden zetten terwijl ze hier toch eigenlijk niks te klagen hebben omdat ze genoeg kinderbijslag bij elkaar fokken en zich kapotlachen over de domme witte uitkeringstreckende tokkies die op hun beurt qua verongelijkheid een mislukte karikatuur zijn van preoperatieve transgenders die met hun liefde voor illegaal aangelengde vaseline te koop lopen tijdens de zwaarbewaakte gay parade waartegen ontluikende Marokkaanse flikkers van de vaderlandse islampartij nog een handtekeningenactie zijn begonnen omdat de iman en papa hun eer en hun toekomstperspectief komen afpakken zodra ze uit de kast komen dus al die woede wordt opgekropt en de stemming

wordt lijf en het kapotmaken raakt weer in de mode. De Fukushimacontamineerde haringkraam in de Pijp wordt met grove leuzen beklad door een legioen kapotgedrogeerde adhd-kinderen maar de rechtgeaarde toeristenjunk uit het perfide albion snuift zich een ongeluk aan dodelijke nepcoke terwijl zijn landgenoten in een slecht onderhouden airbnb-flat vierhonderd Euro moeten dokken voordat ze zich kunnen gaan comazuipen en mogen kotsen in de gangen van het AMC. Omdat er geen app is tegen achterlijkheid en de geldschieters daar sowieso geen brood in zien want inzicht is een investering die je van je leven niet meer terugverdient in een van boosheid en gekanker broeiende wereld waar gesubsidieerde denkers met hun geplamuurde harses over identiteit en tolerantie komen lullen op de treurbuis, terwijl Jan Modaal nerveus paffend aan zijn no-brand e-sigaret er doorheen skipt op uitzendinggemist om de lulligste momenten over het uitdijende koningskroost te vinden en daar dan op Twitter over te kunnen kankeren, die overstromende kloaka van de langelaxeerde onderbuik van het weggrottende avondland waar net als bij de warmtedood van het heelal nog maar een uitkomst mogelijk is: de totale zelfgenoegzaamheid van iedereen met alles oftewel het eeuwig uitstellen van de grote oorlog waarvan je wist dat die zou komen al is het maar omdat de tikkende tijdbom van de klimaatverandering miljoenen ongeschoren kansparels gaat genereren die hier over de lijken van aangespoelde fotogenieke jongetjes het land komen binnendenderen om de sharia in te voeren en zieltjes te winnen zodat de Opzij morgen een pleidooi houdt voor onverdoofde clitorisectomie en onze Hollandse runderen halal de hals wordt doorgesneden, om nog maar te zwijgen van de dijkdoorbraken waardoor half Nederland blank komt te staan en waartegen zelfs onze trotste baggers kansloos zijn, maar wat gaat dat verdronken land de

stakkers aan die vanwege een te lange krokusvakantie nu niet vrij mogen nemen voor een anti-TTIP en CETA demonstratie terwijl ze chagrijnig de prijs van hun chiazaad door het plafond zien schieten en hun baan wordt weggeautomatiseerd door in India in elkaar geflanste software en ze hun frustratie met die moordende efficiëntie bij een glas GMO-vrij wit pilsbier wegdrinken op een plein waar de bijtende stank hun neusvleugels verzuurt en ze zich proberen op te geilen aan de levende lijken die aan de toog hangen in de hoop dat hun tietten nog kunnen dienen als lokaas en afleiding voor suïcidale metrosexuelen met oud geld, en er zitten zulke uiers tussen dat de tranen je spontaan in de ogen springen, want zo groot is het lijden aan deze wereld.

(Het verdriet van --)

ik ga geen volle zinnen trekken
ik ben de monumenten moe
de grote woorden en de knikkende
beitelaars, de ademberovende heiligheid
van de gedode en de ongedode mensen

Met dank aan Homeros, Plato, Dante, Goethe, Yeats (“O body swayed to music...”), Nietzsche, Heidegger, Neruda, Pessoa (“O poeta é um fingidor”), Derrida (“je n'ai qu'une langue...”), Vasalis, Komrij, Allen Ginsberg (“Moloch...”), Jules Deelder, Kim Hyesoon en Mick's rijmwoordenboek.